

— Ще оживѣе, — каза конярътъ, — развождаме я.

— Ще оживѣе, — повтори дѣдото думитѣ му на Рита. И гласътъ му звучеше необикновено радостно.

— Не закжснѣхъ ли? — подигна се Рита на лакета, като въпросително гледаше дѣда си право въ очитѣ. И съвсѣмъ уморено, като падна отнова на възглавницата, произнесе: — азъ много се страхувахъ, че ще закжснѣмъ.

Докторътъ не се отдѣли отъ Рита а дѣдото прати при Женя.

Женю спѣше спокойно... Добъръ знакъ... Сега докторътъ се боеше повече за Рита. Това ужасно ездене и възрастенъ човѣкъ може да свали на легло.

Докторътъ даваше на момичето бромъ, турѣше му компреси на главата, даваше му вино и се успокои чакъ когато Рита, обвита въ топли покривки, тихо заспа.

Тогава докторътъ отиде при Женя и му направи втора инжекция, като слушаше радостно неговото свободно дишане.

На врѣме инжектирахме! — каза той на дѣдото. — Тази болестъ не търпи бавене. И всѣ пакъ момичето е герой и при това е мило, добро сжщество... Вие трѣбва да се гордѣете съ такава внучка, г-нъ Валдковски.

Смѣтно чувство се събуждаше въ душата на дѣдото: той гледаше русата, красива глава на внука си, изнѣженъ и галенъ, надъ която той е треперялъ отъ деня на раждането и прѣдъ очитѣ му живо се